

1837г. – 2017г.

**180
ГОДИНИ
ВАСИЛ ЛЕВСКИ**

**НА ИЗПОВЕД
ПРЕД
ДЯКОНА**

/СБОРНИК СТИХОВЕ/

София

2017 г.

БУКВИТЪ

“Ако спечеля - печели цял народ,
ако загубя - губя само мене си!”

В. Левский

На изповед пред Дякона
copyright © 2017 Фондация Буквите

- © Издател – Фондация „Буквите“
- © Художник корица – Ивз Андонова
- © Редактор – Нели Господинова

ISBN 978-619-154-248-2

СЛОВО ЗА АПОСТОЛА

Не е година, не са две.

Сто и осемдесет са.

Сто и осемдесет години от рождението на величавият Българин, който в условията на османското робство успя да надживее себе си и да възроди народа си. Съумя да му вдъхне кураж и вяра в собствените му сили, за да добие онова, което единствено може да върне самочувствието на угнетения – Свободата.

Човекът, който живееше във времето и времето живееше в него. Който бе и ще остане пример за всички българи, и чиято саможертва освети пътя на България за Свобода и Суверенитет. За да я има и днес и завинаги, като страна на народа – феникс, умеещ не само да оцелява, възраждайки се от собствената си пепел, но и да се развива като нация, извоювала своето заслужено място и собствен принос в световната общност на народите.

Ал. Калчев

ОБЕСВАНЕТО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ Христо Ботев

О, майко моя, родино мила,
защо тъй жално, тъй милно плачеш?
Гарване, и ти, птицо проклета,
на чий гроб там тъй грозно грачеш?

Ох, зная, зная, ти плачеш, майко,
затуй, че ти си черна робиня,
затуй, че твоят свещен глас, майко,
е глас без помощ, глас във пустиня.

Плачи! Там близо край град София
стърчи, аз видях, черно бесило,
и твой един син, Българийо,
виси на него със страшна сила.

Гарванът грачи грозно, зловещо,
псета и вълци вят в полята,
старци се молят богу горещо,
жените плачат, пищят децата.

Зимата пее свойта зла песен,
вихрове гонят тръни в полето,
и студ, и мраз, и плач без надежда
навяват на теб скръб на сърцето.

ЛЕВСКИ
Иван Вазов

Манастирът тесен за мойта душа е.
Кога човек дойде тук да се покае,
трябва да забрави греховния мир,
да бяга съблазни и да търси мир.
Мойта съвест инак днеска ми говори.
Това расо черно, що нося отгоре,
не ме помирява с тия небеса
и когато в храма дигна си гласа
химн да пея богу, да получа раят,
мисля, че той слуша тия, що ридаят
в тоя дол плачевни, живот нестърпим.
И мойта молитва се губи кат дим,
и господ сърдит си затуля ухото
на светата песен и херувикото.

Мисля, че вратата на небесний рай
на къде изглеждат никой ги не знай,
че не таз килия извожда нататък,
че из света шумен пътят е по-кратък,
че сълзите чисти, че вдовишкий плач,
че потът почтенний на простий орач,
че благата дума, че правото дело,
че светата правда, изказана смело,
че ръката братска, без гордост, без вик
подадена скришно на някой клетник,
са много по-мили на господа вишни
от всичките химни и тропари лишни.

Мисля, че човекът, тук на тоя свят
има един ближен, има един брат,
от кои се с клетва монахът отказа,
че цел по-висока Бог ни тук показва,
че не с това расо и не с таз брада
мога да отмахна някоя беда
от оня, що страда; мисля, че канонът
мъчно ще направи да замлъкне стонът;
че ближний ми има нужда не в молитва,
а в съвет и помощ, когато залитва;
мисля ази още, че овчарят същ
с овците живее, на пек и на дъжд,
и че моите братя търпят иго страшно,
а аз нямам нищо, и че туй е гряшно,
и че ще е харно да оставя веч
таз ограда тиха, от света далеч,
и да кажа тайно две-три думи нови
на онез, що влачат тежките окови.
Рече и излезе.

Девет годин той
скита се бездомен, без сън, без покой,
под вънкашност чужда и под име ново
и с сърце порасло и за кръст готово,
и носи съзнание, крепост, светлина
на робите слепи в робската страна.
Думите му бяха и прости и кратки,
пълни с упование и надежди сладки.
Говореше често за бунт, за борба,
кат за една ближна обща веселба,
часът на която беше неизвестен;
изпитваше кой е сърцат, сиреч честен,

участник да стане във подвига свят;
всяк един слушател беше му и брат.
В бъдещето тъмно той гледаше ясно.
Той любеше своето отечество красно.
Той беше скиталец и кат дете прост
и като отшелник живееше в пост.
Горите, полята познати му бяха;
всичките пътеки кракът му видяха,
пустинята знайше неговия глас,
хижата го знайше и на всеки час
вратата ѝ за него отворена беше.
Той се не боеше, под небето спеше,
ходеше замислен, сам-си без другар.
Тая заран млад е, довечера стар,
одеве търговец, сега просяк дрипав,
кога беше нужно – хром, и сляп, и клипав;
днес в селото глухо, утре в някой град
говореше тайно за ближний преврат,
за бунт, за свобода, за смъртта, за гробът,
и че време веч е да въстане робът;
че щастлив е оня, който дигне пръв
народното знаме и пролее кръв,
и че трябва твърдост, кураж, постоянство,
че страхът е подлост, гордостта – пианство,
че равни сме всички в големия час –
той внасяше бодрост в народната сваяст.

И всякоя възраст, класа, пол, занятие
зимаше участие в това предприятие;
богатий с парите, сюрмахът с трудът,
момите с иглата, учений с умът,
а той беден, гол, бос, лишен от имотът,
за да е полезен дал си бе животът!

Той беше безстрашлив. Той беше готов
сто пъти да умре на кръста Христов,
да гори, кат Хуса или кат Симона
за правдата свята да мре под триона.
Смъртта бе за него и приятел и брат,
зашил беше тайно в ръкава си яд,
на кръста му вярно оръжие висеше,
за да бъде страшен, кога нужда беше.
Той не знайше отдих, ни мир, нито сън,
обърнал се беше не дух, на огън.
Думата си цяла лейше в едно слово,
понявга чело си мръщеше сурово,
и там се четеше и укор и гняв,
и душа упорна, и железен нрав.

Той беше невидим, фантом, или сянка.
Озове се в черква, мерне се в седянка.
Покаже се, скрий се без знак и без след,
навсякъде гонен, всякъде приет.
Веднъж във събрание едно многобройно
той влезна внезапно, поздрави спокойно,
и лепна плесница на един подлец,
и излезе тихо из малкий градец.
Името му беше знак зарад тревога,
властта беше вредом невидима, строга,
обсаждаше два̀йсет града изведнъж,
да улови тоя демон вездесъщ.
От лице му мрачно всички се бояха,
селяните прости светец го зовяха
и сбрани, сдушени във тайни места
слушаха със трепет, с зяпнали уста
неговото слово сладко и опасно,
И тям на душата ставаше по-ясно.

И семето чудно падаше в сърцата
и бързо растеше за жътва богата.

Той биде предаден, и от един поп!
Тоя мръсен червяк, тоя низък роб,
тоз позор за Бога, туй пятно на храма
Дякона погуби чрез черна измама!
Тоз човек безстиден със ниско чело,
пратен на земята не се знай защо,
тоз издайник грозен и божий служител,
който тая титла без срам бе похитил,
на кого устата, пълни с яд и злост,
изрекоха подло: „Фанете тогоз!“
На кого ръката не благословия,
а издайство сърши, и гръм не строши я,
и чието име не ще спомена
от страх мойта песен да не оскверна,
и кого родила една майка луда,
който равен в адът има само Юда
фърли в плач и жалост цял народ тогаз!
И тоз човек йоще живеи между нас!

Окован и кървав, във тъмница ръгнат,
Апостолът беше на мъки подвѣргнат
ужасни. Напразно! Те нямаха власт
над таз душа яка. Ни вопъл, ни глас,
ни молба, ни клетва, ни болно стенанье
не издаде в мрака туй гордо страданье!
Смъртта беше близко, но страхът далеч.
И той не пошушна предателска реч.
И на вси въпроси – грозно изпитанье –
един ответ даде и едно мълчанье
и казваше: „Аз съм Левски! Ей ме на!“
И никое име той не спомена.

Но тиранът люти да убий духът
една заран Левски осъди на смърт!
Царете, тълпата, мръсните тирани
да могат задуши гордото съзнание,
гласът, който вика, мисълта, що грей,
истината вечна, що вечно живей,
измислиха всякой по една секира
да уморят всичко, дето не умира:
зарад Прометея стръмната скала,
ядът за Сократа с клеветата зла,
синджир за Коломба, кладата за Хуса,
кръста на Голгота за кроткий Исуса –
и по тоя начин най-грозний конец
в бъдещето става най-сяен венец.

Той биде обесен.

О, бесило славно!

По срам и по блясък ти си с кръста равно!
Под теб ний видяхме, уви, да висят
много скъпи жертви и да се тресят
и вятърът южни с тях да си играе,
и тиранът весел с тях да се ругае.
О, бесило славно! Теб те освети
смъртта на геройте. Свещено си ти.
Ти белег си страшен и знак за свобода,
за коя под тебе гинеше народа,
и лъвът, и храбрий: и смъртта до днес
под тебе, бесило, правеше ни чест.
Защото подлецът, шпионът, мръсникът

в ония дни мрачни, що „робство“ се викат,
умираха мирни на свойто легло
с продадена съвест, с позор на чело,
и смъртта на тебе, о, бесилко свята,
бе не срам, а слава нова на земята
и връх, от където виждаше духът
към безсмъртието по-прекия път!

ГОСПОДНЯТА МОЛИТВА НА ДЯКОН ИГНАТИЙ Балчо Балчев

Отче наш, който си на небесата!
Амин!
И баста!

Ще си взема очите в далечни земи
и пропъдя по чуждите краища.
Нямам младост за продан зад попски стени
Нито гръб за душманските боища.
Цял живот ли да крия глава в рамене
и да пощя заптийските атове?
Или сит и лоясал, превил колене,
да паса манастирските охлюви.
Не, Всевишни!
За курбан не харизвам ни капчица кръв.
Нито късче месо от месата си.
И щом расото хвърля, аз ничий съм роб,
освен на рода и страната си.
Сбогом, вуйко-хаджия, помазан със пот
от потта сиромашка на другите.
Оседлавам ти коня и яхвам на път
да ми гониш по пътя цървулите.
Сбогом, мале, ти клетница клета!
Не жали за сина си Василя.
Зелено е ощ дървото, което
един ден ще ми стане бесило.

ПИСМО ДО ЛЕВСКИ

Златина Великова

Спи, Дяконе! Не се събуждай!
Остани в незнайния си гроб!
Добре си ти... От там не виждаш
съдбата на достойния ни род.

Не виждаш майките, които днес не раждат.
Стариците край кофите за смет.
Бащите със джобове празни,
в ръцете с куфари и здравец за късмет.

Децата ни са вече на изчезване.
Селата мъртви. Пустни градове.
Строим хотели, паркинги, гаражи...
Край просяка минава Беемве.

На „пътя към Европа“ се продават
в ръцете с кукли малките моми.
Те детството си в сънища сънуват.
Стаена скръб в очите им гори.

Спи, Дяконе! Не се събуждай!
Добре си там, под тази черна пръст.
Завиждам ти за туй, че не дочака
мечтите си, разпънати на кръст.

СЪДЪРЖАНИЕ

Слово за Апостола	5
ОБЕСВАНЕТО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ - Христо Ботев	7
ЛЕВСКИ - Иван Вазов.....	8
ГОСПОДНЯТА МОЛИТВА НА ДЯКОН ИГНАТИЙ	
Балчо Балчев	15
ПИСМО ДО ЛЕВСКИ - Златина Великова	16
НАСЪН - Алина Стоянова.....	17
РАЗСТРЕЛЯНАТА СВОБОДА - Здравка Христова	18
ПО СТЬПКИТЕ НА ДЯКОНА - Нели Господинова	20
ПЪТ КЪМ АПОСТОЛА - Бианка Габровска	21
ТРИПТИХ ЗА АПОСТОЛА - Иван Ставрев	22
ПЪТЯТ НА ЛЕВСКИ - Живоदार Душков.....	24
КЛЕТВА ПРЕД ЛЕВСКИ - Денчо Владимиров.....	25
ОСВОБОЖДЕНИЕ - Димитър Христов	26
КЛЕТВА - Дилян Димитров	28
ВЕЛИК - Донка Димитрова	29
ПОСЛЕПИС - Емилия Зъбова	30
АПОСТОЛЕ - Емилия Зъбова	31
АПОСТОЛЕ! - Елица Ангелова.....	32
КАМБАНИ НА СВОБОДАТА - Галина Московка	33
ПИСМОТО НА МАЙКАТА - Галина Московка.....	34
НАЙ-ЧИСТИЯТ ПЪТ ЗА АПОСТОЛА ЛЕВСКИ	
Илина Петрова	35
АПОСТОЛЪТ НА СВОБОДАТА - Христо Запрянов.....	36
ЛЕВСКИ - Иван Бухов.....	38
ДУМАМ ТИ, ДЯКОНЕ - Живка Добрева – Lucky.....	40
ЯДНО - Живка Добрева - Lucky	41
* * * /Слънцето простена/- Кристина Асенова	42
ДЯКОНЪТ - Красимир Тенев.....	44
ЛЕВСКИ - Лина Иванова	45
МИНУТА С ЛЕВСКИ - Людмил Симеонов.....	46
КАКТО НИКОЙ ПРЕДИ - Маргарита Дочева – Иванова.....	47
ПИСМО ДО ЛЕВСКИ - Мария Перфанова	48
ТОЙ! - Михаил Гунчев	49

НАДПИСИ... В НЕВИДИМОТО - Михаил Гунчев	50
АПОСТОЛЕ - Милена Френкева	53
2 ЮНИ - Николай Ризов	54
*** /Застроиха земята, Василе/- Николина Милева.....	55
*** /Здравей, Василе, пак съм аз/- Николина Милева	56
О, ДЯКОНЕ... - Орфей Петков	57
АПОСТОЛЕ, КЪДЕ СИ? - Пейо Пеев	58
АПОСТОЛЕ ТЪЙ НУЖЕН СИ НИ! - Пейо Пеев	59
АПОСТОЛЕ, АПОСТОЛЕ - Пейо Пеев	60
ДЯКОН ЛЕВСКИ - Пейо Пеев	61
ЛЕВСКИ - Ивелина Радионова.....	62
ВИСОКО - Ивелина Радионова	63
18-ТИ ФЕВРУАРИ - Ивелина Радионова	64
ГОСПОДИ... - Ивелина Радионова	65
ПОКЛОН ПРЕД ПОДВИГА ТИ, ДЯКОНЕ	
Добромира Миткова-13г.....	66
В ЛИЧЕН ЧАС - Румяна Попова-Бакърджиева	67
ОЧИТЕ НА ЛЕВСКИ - Татяна Йотова	68
РЕКВИЕМ ЗА ЛЕВСКИ - Симеонка Тихова.....	70
АПОСТОЛЕ... - Христина Борисова.....	71
ПИСМО ДО АПОСТОЛА! - Стиляна Николова	72
ПЛАМЪК - Марин Йорданов – 16 Години	73
ВРЕМЕ ЗА ПРОШКА - Цвета Михайлова	74
БАЛКАНСКА ИЗПОВЕД - Тони Теллалов.....	76
НА ЛЕВСКИ - Цветанка Ангелова.....	77
НА АПОСТОЛА - Варта Берберян – Гарабедян	78
„ПИЕТА“ ОТ КАРЛОВО - Величка Зердашка	79
ЖРЕБИЙ - Анелия Янковска-Сенгалевич	80
ПРОКЛЯТИЕТО ЛЕВСКИ - Ангел Христов.....	81
БЪЛГАРИНЪТ НАЙ-ВЕЛИК - Божидар Коцев	84
ДОКОСВАНЕ ДО ЛЕВСКИ - Божидара Маринова	86
ФЕВРУАРСКИ ЕСКИЗИ - Борис Борисов.....	87
СИНЪТ НА ВРЕМЕТО - Борис Борисов	88
ПРОСТИ НИ, АПОСТОЛЕ! - Борислав Ганчев	89
ТРУДЕН СТИХ ЗА АПОСТОЛА - Борислав Ганчев	90
ЛЕВСКИ КЪМ МАЙКА БЪЛГАРИЯ	
Валентин Ангелов.....	91

В ДУШАТА МИ ВИСИШ, АПОСТОЛЕ	
Геolina Стефанова.....	92
ВАСИЛ ИВАНОВ КУНЧЕВ	
Димитър Никифоров – Argonyk	93
ВЯРВАМ, ЖИВ СИ, АПОСТОЛЕ! - Димитър Дънеков	94
???? - Диана Ханджиева.....	95
ГЕРОИ - Йорданка Калистрина.....	96
МОЛИТВА ЗА ВАСИЛ ЛЕВСКИ - Драгни Драгнев.....	98
АКО ДНЕС СЕ ПОЯВИ АПОСТОЛ - Марин Тачков	99
ЗЕМЯТА НИ НЕ РАЖДА ДНЕС АПОСТОЛИ	
Марин Тачков.....	100
19 ФЕВРУАРИ - Росица Ангелова	101
19.II.1873 Г. - Цветан М. Тодоров.....	102
ПОСЛАНИЕ КЪМ АПОСТОЛА	
Радка Атанасова – Топалова	103
НА АПОСТОЛА - Радка Атанасова – Топалова	104
11 стиха за Апостола	
Александър Калчев.....	105
БЕЗСМЪРТИЕ.....	107
МОЛИТВА ЗА ВАСИЛ ЛЕВСКИ.....	108
НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ.....	110
ИЗПОВЕД ПРЕД ДЯКОНА	112
ЗАВРЪЩАНЕТО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ	113
ВЪЖЕТО ОТ БЕСИЛОТО НА ЛЕВСКИ	114
ДВАТА ГРОША НА ЛЕВСКИ.....	116
ПИСМО ДО АПОСТОЛА.....	118
И ПАК ЗА БЕЗСМЪРТИЕТО	119
СЪПРИЧАСТНОСТ.....	120
БАЛКАНЪТ	122
ДУХЪТ НА АПОСТОЛА.....	124

„На изповед пред Дякона“

сборник стихове

българска, първо издание

Художник корица - Ивз Андонова

Съставители - Нели Господинова,

Иван Богданов,

Александър Калчев

Фондация „БУКВИТЕ“

<http://www.bukvite.bg>